

Като излизаме вече изъ добиенните отъ насъ изводи относително българската народност, ние са надѣме въ по нататашните свои изслѣдования за началото на Россия да обяснимъ, че оние южно-руски племена, — за които спомѣнува мимоходомъ нашата начална лѣтопись, а именно за *угличите* и за *тиверците*, — сѣ биде собствено български племена. Угличите въ руската лѣтопись, както е извѣстно, са отождествяватъ съ *ултинете* на Константина Багрянородни, които той спомѣнува въ числото на подвластните на Россия славяне. Но тие ултине, които византийскиятъ писателъ отъ X вѣкъ нарича славяне, сѣ същите *ултинзури*, които Агати, писателъ отъ VI вѣкъ, отнася къмъ хунните (т. е. къмъ българете).

Разяснението на българската народност не-замѣтно за самиятъ авторъ между друго го доведе до разрѣшението едно отъ оние недоумѣния, до които са той досегна въ своите предидущи изслѣдования. Именно, като доказвахме, че на славяните и отъ двѣте паралели, на *славянската* и *руската*, сѣ принадлежѣе извѣстните названия на Дѣвировските прагове у Константина Багрянородни, ние тогава забѣлѣжихме слѣдующето: „Впрочемъ, на кое именно племе сѣ принадлежѣе изрвоначално така наричанните имена на праговете, — на сѣверните ли или на южните славяне отъ киевската Россия, — ние са не земаме сега да рѣшиме“ (О мнимомъ призваніи Варяговъ. „Рус. Вѣст.“ 1871. Ноябрь). Въ настоящето време, когато ние вече знаемъ, че на югъ отъ киевските руси сѣ живѣе славяно-

ОСНОВНИ
ИСТОРИЧЕСКИ
ИЗВЕСТИЯ